

# THE GHOST OF BOSTON



FERDINANDO FREGA

# DRAUGURINN Í BOSTON

THE SYSTEM · 12

---

Þegar þú talar um síðustu tvö ár ævi þinnar ertu ekki einfaldlega að rekja upphaf og endi. Þú ert að lýsa vendipunkti sem engin leið er til baka frá, aðeins örlög, rétt eins og mín eigin.

Þetta var orðið nánast að möntru. Hvenær sem einhver velti fyrir sér hver þú værir kom svarið af sjálfu sér, kunnuglegt mörgum en aðeins fáum raunverulega skiljanlegt.

Að vera ekkert annað en einhver sem enginn býst við að sé til, og samt ertu þarna. Og við berum sama nafnið.

Fyrsta sanna vitnið að þeirri tilvist var Giorgia dóttir mín, tuttugu og þriggja ára, sem lifir með lömun að hluta í neðri útlimum, meðfædd gjöf vegna fæðingar sem dróst á langinn og, ef til vill, of lítillar athygli.

Reiði hennar varð mín áskorun, sama reiðin og ég hafði eitt sinn skilið eftir á gröf móður minnar og fann síðar aftur í henni. Hún lét aldrei tækifæri ganga sér úr greipum til að skora á mig, takast á við mig, segja mér allt um hegðun mína sem fór í taugarnar á henni. Hún hafði verið alin upp af móður sinni, einfaldri og menntaðri konu, með þeirri viðbótarflækju að vera háskólamenntuð og fullkomlega aðlöguð viðurkenndum ramma samfélagsins.

Það var þeirra eðlilega líf. Það var einmitt það sem ég hafði alltaf lagt til hliðar og útilokað úr mínu eigin lífi.

Það þýddi ekkert að rífast við konurnar tvær í fjölskyldunni minni. Ég myndi aldrei vinna. Ekki af því að þær hefðu rétt fyrir sér,

heldur vegna skapgerðar. Ég hafði alltaf elskað að tapa. Það vissu þær aldrei.

Það var á kæfandi ágústnóttu. Ég hafði sleppt kvöldmatnum, enn ein leið til að sanna fyrir sjálfum mér að ég hefði náð valdi bæði á nándinni og matnum, þegar hvellur hávaði vakti mig.

Ég hélt að það væri hundurinn, ameríski labradorinn minn, eina rökrétta uppspretta slíks hljóðs. En ég hafði rangt fyrir mér.

Þegar ég kom inn í borðstofuna sá ég hann sitja í rauða hægindastólnum með hálfa brosið sitt.

Ég þekkti hann.

Þetta var Draugurinn í Boston.

Hann heilsaði mér þvert yfir stofuna eins og gömlum vini og kvartaði strax yfir því að þurfa að ferðast til „sádi-arabísku Kalabríu“. Fjörutíu og fimm gráður á Celsíus voru of mikið jafnvel fyrir hann, og það hafði ekki bætt skap hans að vera neyddur til að yfirgefa svalar strendur Maine.

Hann minnti mig á sögurnar þrjár sem ég hafði birt í fantasíuhluta Gillettenarrative. „Lófalesarinn“, sagði hann, hefði skemmt mörgum starfsbræðrum hans, og sumir þeirra veltu fyrir sér hvenær þetta hefði allt gerst.

Mig langaði ekkert til að skrifa framhald, svo eftir að hafa fullvissað hann spurði ég hvað hefði leitt hann heim til mín.

„Ég kom af annarri ástæðu,“ svaraði hann.

Eðli fundarins var hvorki andlegt, töfrandi, dulspekilegt, ritstjórnarlegt, bókmenntalegt né fjárhagslegt. Hann hafði enga samninga við neinn hjá P&G. Hann vildi einfaldlega segja mér

mína eigin sögu, útskýra hver ég væri og afhjúpa þann hluta af mér sem ég þekkti ekki.

Ég tók skýrt fram að ef umræðan sneri að mannfræði, ættfræði eða kvensjúkdómafræði myndi ég ekki borga eyri. Ég myndi ekki gerast áskrifandi að neinu. Ég þyrfti ekki að vita hvort ég tilheyrði aðalsstétt eða einhverri fornri ætt.

Að vera það sem ég var þegar virtist nægja.

„Forfaðir þinn var Georgíumaður,“ sagði hann. „Þjóð sem hefur lengi lifað í spennu við Rússa. Alvörugafið, nákvæmt fólk. Ekki stríðsæsingamenn. Einfaldlega fólk sem elskar lífið.“

„VERTU VELKOMINN,“ svaraði ég. „Nú er sagan farin að verða áhugaverð.“

„Þú ert sannarlega stórfenglegur tíkarsonur, Bladefrega,“ sagði draugurinn. „Hluti af því sem þú skrifaðir um uppruna þinn er sannur. Sama eðlisávisunin og leiðir þig alltaf. En nú ætla ég að segja þér það sem þú hefðir aldrei getað skrifað af því að þú vissir það ekki.“

Hann benti á hinn rauða hægindastólinn.

„Sestu. Hér er engin spákona. Við erum einir. Horfum almennilega hvor á annan og skiljum hvor annan aðeins betur.“

*Ferdinando Frega*  
*Gillette Man* ✂